

net er Frugten af et illegitimt Forhold. Men derved tilføjes der efter Flertallets Opfattelse Moderen en unødvendig Krænkelse. Man skal vel erkende, at Tilsynet med de udenfor Ægteskab fødte Børn bør være effektivt og tilsikre disse en Forsørgelse, der svarer til, hvad der i det foreliggende Lovforslag tilsigtes; men efter Flertallets Opfattelse vil en Fjernelse af den her omhandlede Bestemmelse — jfr. Ændringsforslag Nr. 16 — ikke være nogen Hindring for Fyldestgørelsen af den nævnte Fordring.

Et andet Flertal (Høst, P. G. C. Jensen, Lewinsky, Moltke-Bregentved, Piper og Sonne) foreslaar ved Ændringsforslagene Nr. 34 og 37 at fjerne Lovforslagets §§ 18 og 19, som indeholde Bestemmelser sigtende til at forhindre bidragspligtige Barnefædre fra at forlade Landet for længere eller ubestemt Tid, medmindre der forinden er stillet behørig Sikkerhed for Bidragets Udredelse, idet Barnefaderen i andet Fald udsætter sig for at blive hensat i Gældsarrest i et Tidsrum af indtil 9 Maaneder.

Flertallet kan ikke erkende Betimegheden af at medtage de paagældende Bestemmelser i Loven, dels fordi de i og for sig synes lidet stemmende med Tidsaanden og dennes individuelle Frihedsfølelse, dels fordi de meget let ville kunne omgaas og altsaa maa forudsættes kun at blive lidet effektive, og dels endelig, fordi man nærer Tvivl om, at disse Bestemmelser i det store Hele vilde fremme Indfrielsen af Barnefædrenes Bidragspligt, bl. a. fordi man meget vel kan tænke sig, at en Barnefader fra sit i Udlandet vundne Erhverv baade kan og vil hjemsende Underholdsbidrag, som han ved fortsat Forbliven her i Landet ikke vilde evne at udrede.

Et tredje Flertal (Høst, P. G. C. Jensen, Moltke-Bregentved, Piper og Sonne) stiller Ændringsforslagene Nr. 15, 19 og 21, sigtende til at fjerne Lovforslagets § 9, omhandlende Barnets Arveret efter Faderen,

samt de hermed i Forbindelse staaende Henvisninger i §§ 10 og 12.

Flertallet finder det nemlig urigtigt at inddrage Arveretsbestemmelser som de paagældende under Lovens Ramme og derved knæsætte et Princip, som paa en enkelt lidet betydende Undtagelse nær ikke er godkendt indenfor noget andet civiliseret Samfund.

Flertallet lægger ikke nogen afgørende Vægt paa, at det trods Forslagets umiskendelige Bestræbelse efter at tilvejebringe Sikkerhed for den formodede Barnefaders virkelige Paternitetsforhold, vil i mangfoldige Tilfælde vise sig overordentlig vanskeligt — eller rettere ugørligt — at tilvejebringe den Sikkerhed i saa Henseende, der dog i hvert Fald maatte kræves til Begrundelse af Barnets Arveret.

Men Flertallet lægger Hovedvægten paa den Betragtning, at da Staten og Samfundet haandhæver Ægteskabet som den eneste sædelige og retlig anerkendte Kønsforbindelse, er det nødvendigt at fastholde en principiel Grænse mellem de henholdsvis indenfor og udenfor Ægteskab fødte Børns Stilling i og til Familien, samt at drage denne principielle Grænse saaledes, at det er de førstes Indlevelse i Familien og deres derved vundne Adkomst til om muligt ogsaa efter Familieforsørgens Død at fortsætte deres Liv under de indvundne og tilvante Livsvilkaar, som gør det naturligt, at Arveretten forbeholdes dem. Thi det maa jo erindres, at det er dette Hensyn, Hensynet til Familieforholdets Betydning for Samfundet, som er Ledprincipippet i Barnets lovhjemlede Tvangsarv efter Faderen.

Flertallet nærer i øvrigt Tvivl om, at en Arveret som den ved Lovforslaget tilsigtede vilde i det store Hele tjene til Befordring af de paagældende Arvtageres Lykke og Velfærd. Men derimod nærer Flertallet ingen Tvivl om, at hvad der i saa Henseende mulig kunde vindes af disse, vilde mangefold opvejes ved det Indgreb i familieretlige Forhold og den Undergravning af Ægteskabet som det faste Grundlag for Familieforholdene, som de